

ממדרן רבינו הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א

פרשת וירא תשפ"ו

• תורת חמד | מענייני הפרשה •

והנה נאמר בחגיגה (דף כז ע"א) בזמן שביהמ"ק קיים מוכח מכפר, עכשיו שולחנו של אדם מכפר, וכתבו שם התוס' משום שגדול כח הלגימה. נמצא שאשת לוט שלא נתנה מלח על הקרבן שלה, שהוא הלגימה, היה חסר לה מה שישמור על נפשה שתישאר קיימת, ומידת הדין שלטה אז, ולא היה לה מה שישג בעדה, ולכן נהפכה לנציב מלח.

וַיֹּאמֶר קַח נָא אֶת פְּנֵךְ אֶת יְחִידֶךָ אֲשֶׁר אֶהְיֶה אִתְּךָ וְלֹא אֶרְצֶה הַמִּזְבֵּחַ וְהַעֲלֵהוּ שָׁם לְעֹלָה עַל אֶחָד הַקָּרְבָּנִים אֲשֶׁר אֶמְרָא אֵלֶיךָ (כב, ב). הנה כתב רבינו הרדב"ז (סימן תרנב), שאדם המוחזק בנבואה ונודע לו בבירור שהוא נביא, וצווה לעבור על אחת מכל מצוות האמורות בתורה, חוץ מעבודה זרה, שומעים לו. וכמעשה דאליהו בהר הכרמל, שעבר על 'השמר לך פן תעלה עולותיך בכל מקום אשר תראה', ועשה כן לפי שעה כדי להכחיש את נביאי הבעל.

ובחמש דבריו כתב הרדב"ז, שעלה בדעתו לומר שאין הדברים אמורים אלא במצוות שבין אדם למקום, אבל במצוות שבין אדם לחבירו, וכגון אם אמר הנביא להרוג את פלוני או עיר פלונית, או לעלות על עיר פלונית ולשלוט שם ולבוא בו ולגזול ולחמוס אותם כדי לעשות גדר וסייג לתורה (אפילו שאין ב"ד נראה להם לעשות כן אפי' להוראת שעה) - אין שומעים לו.

אך סיים הרדב"ז שחילוק זה אינו נכון, שהרי במסכת סנהדרין (דף צ ע"א) איתא, ככל אם יאמר לך נביא - עבור על דברי תורה, שמע לו, חוץ מלעבודת כוכבים, שאפשר מעמיד לך כמה באמצע הרקיע, אל תשמע לו. ומפורש שבכל המצוות כולם צריכים לשמוע בקול הנביא, ורק בע"ז לא. והטעם הוא, שמי שצווה על המצוות כולם, הוא שצווה ואמר 'אלו תשמעו', וכיון שהוא מצוה לעבור, ויש לו טעם לקיים התורה ושאר מצוותיה, לכן צריכים לשמוע בקולו, יעו"ש.

ובספרנו 'נס להתנוסס' (סימן ו, עמ' 92) כתבנו להעיר, דלכא' הה"א של הרדב"ז שרק בדברים שבין אדם למקום שומעים לנביא, אבל לא בדברים שבין אדם לחבירו, ולכן אין שומעים לנביא הבא בדבר ה' לומר להרוג את פלוני, צ"ע על זה מהמבואר בפרשתנו כאן לגבי עקידת יצחק.

דהנה במסכת סנהדרין (דף פט ע"א) תנן, דנביא השקר שנדון בחנק, זהו המתנבא מה שלא שמע, והמתנבא מה שלא נאמר לו (אע"פ שנאמר לנביא אחר), ומיתתו בידי אדם ע"י בית דין. אבל נביא הכובש את נבואתו ונמנע מלאומרה, והמוותר על דברי נביא - כלומר, שמזלזל בדברי הנביא ואינו חושש לקיים מה שאמר לו, וכן נביא שעבר על דברי עצמו (שלא קיים מה שנאמר לו בנבואה) - מיתתו בידי שמים.

והגמ' שם (דף פט ע"ב) מביאה דוגמאות מן המקרא למוותר על דברי נביא, כגון חבירו של מיכה הנביא, שנאמר (מלכים א, כ לה) 'ואיש אחד מבני הנביאים אמר אל רעהו בדבר ה': הכיני נא, וימאן האיש להכותו' וכו'. ולאחר מכן מקשה הגמרא, לגבי המוותר על דברי נביא שחייב מיתה ביד' ש, מנא ידע דאיעניש - כלומר, מנין יודע אדם זה שהנביא שצווה אותו הוא נביא אמת, שיעניש מן השמים כשעובר על דבריו, והרי יתכן שעושה כן מפני שסבור שנביא שקר הוא. ומשיבה הגמ', שנתן לו הנביא אות, והראה לו בכך שנביא אמת הוא.

ושם מקשה הגמ', והרי מיכה דלא יחייב ליה לרעהו אות כשצווה אותו להכותו, ואע"פ כנעש אותו אדם כשעבר על דברי מיכה. ומשיבה הגמ', היכא דמוחזק לנו שהוא אדם צדיק ונביא אמת, שאני שזא חייבים לשמוע בקולו גם מבלי שיתן אות, ולכן היה רעהו של מיכה חייב לשמוע בקולו. דאי לא תימא הכי, אברהם בהר המוריה היכי שמע ליה יצחק, אליהו בהר הכרמל היכי סמכי עליה ועבדי שחוטי חוץ, אלא היכא דמוחזק שאני. כלומר, שאברהם רצה להקריב את יצחק בנו בהר המוריה, איך שמע לו יצחק והאמין לדבריו, וכדפירש רש"י 'היכי שמע ליה יצחק. שהוא דבר אמת מה שלא נאמר לשום אדם להקריב את בנו'. אלא ע"כ שאדם המוחזק כנביא אמת, אין הוא צריך ליתן אות כדי לאמת את דבריו.

הרי דגם כשמצוה הנביא בדבר ה' לרצוח חייב לשמוע לו, אע"פ שהוא במצוות שבין אדם לחבירו, דומיא דאליהו בהר הכרמל, והגמרא עצמה מדמי לה להדי, ומאי מספקא ליה לרדב"ז.

ושמעת' ממז' מן הגר"ש אלישיב זצ"ל לתרץ, דעקידה של יצחק לא נחשבת להריגה כי אם קרבן, ואין זה בגדר שפיכות דמים, ודברי הרדב"ז אמורים כשהנביא אומר להרוג את פלוני או עיר פלונית כדי לעשות גדר וסייג לתורה, דזה נחשב שפיכות דמים ורציחה לתועלת, אבל בהקרבנו של יצחק אבינו לקרבן, אמר אברהם אבינו שנתחדש לו קרבן חדש להעלות את בנו לקרבן לה', בבחינת 'ואהבת את ה' אלוהיך בכל לבבך ובכל נפשך', ודבר זה לא נחשב כעבירה על מצוות בין אדם לחבירו, דמאחר ונאמר לו בנבואה שקיימת מצוה כזו, שוב ההקרבנה דומה להנחת תפילין.

[והבנתי מתוך דברי מו"ח צוק"ל, שהמלך מישע ששחט את בנו לשם היש"ת לשיטה אחת, יעויין ברד"ק (מלכים ב, ג כז), והדבר גרם קטרוג על עם ישראל, סיבת הקטרוג נבעה מכך שהוא לפי טעותו לא הרג ושפך דם אלא הקריב קרבן, והיש"ת השיב שלא עלה כלל על דעתו מין קרבן כזה].

וַיִּקְרָא ה' אֶל יִצְחָק וַיֹּאמֶר אֵת אֲחֵר תַּעֲבֹד כִּי עַל בֶּן עֶבְרָתְךָ עָלְךָ הָעֵשָׂה פֶּאֶשֶׁר דִּבַּרְתָּ (יח, ה). נשאלתי באדם המזמין את קרוביו לאכול אצלו בשבת קודש, והם אינם עניים ואינם נזקקים לזה באמת, האם מקיים בזה מצוות הכנסת אורחים, וכמו כן המזמין בחור ישיבה שיש להם מקום לאכול בישיבה, אולם הם מעדיפים להתארח, האם מקיימים בזה מצוות הכנסת אורחים.

והשבנו בקובץ 'ווי העמודים וחשוקיהם' (גליון כג עמוד פב), שהרי מצאנו במסכת בבא מציעא (דף פו ע"ב), אמר רבי תנחום בר חיילאי, לעולם אל ישנה אדם מן המנהג, שהרי משה עלה למרום ולא אכל לחם, מלאכי השרת ירדו למטה ואכלו לחם. כלומר שלא ישנה אדם מהמנהג הנהוג במקום שבו הוא נמצא, שהרי כשעלה משה לקבל את התורה, לא אכל שם לחם, כמנהג המלאכים. ואילו מלאכי השרת כשירדו לביתו של אברהם, אכלו לחם כמנהג בני אדם. ומקשה הגמ', ואכלו סלקא דעתך [הרי אין שייכת כלל אכילה אצל מלאכים], אלא אימא נראו כמי שאכלו ושתו.

ומבואר שלאברהם אבינו הגיעו מלאכים שאינם צריכים לאכול כלל, ורק היו נראים כמי שאכלו ושתו, ואע"פ כן חזינו שקיים מצוות הכנסת אורחים, ועל כל פעולה ופעולה שעשה עבורם קיבל שכר רב, ומשם למדנו חז"ל (שבת דף קכו ע"א) שגדולה הכנסת אורחים יותר מקבלת פני שכניה, ודוחק לומר שלא קיים אברהם מצות 'הכנסת אורחים' כהלכתה, מאחר ולא היו זקוקים באמת לאכול אצלו.

[והנה בתוס' (ב"מ שם, ד"ה נראין כאוכלין ושותין) כתבו: 'ובסדר אליהו רבה קתני, לא כאותו שאומר נראין כאוכלין ושותין, אלא אוכלין ושותין ממש, מפני כבודו של אברהם, ופליגא אדהכא', עכ"ל. ומבואר שלפי התנב"א המלאכים אכלו ושתו ממש, ולא רק שהיו נראים כאילו אכלו ושתו. ולפי"ז אתי שפיר שקיים אברהם מצוות הכנסת אורחים אמיתית, שהרי הם אכלו ושתו ממש.]

אמנם נראה שאי"ז שייך לענינו, שכן גם לפי התנב"א הרי על פי האמת אין המלאכים צריכים לאכילה ושתייה, ורק עשו כן בפועל משום כבודו של אברהם, ושוב יש ראייה שקיים אברהם מצוות הכנסת אורחים, אע"פ שמעיקרא המלאכים אינם צריכים מצד עצם בריאתם לאכול, ודו"ק].

והיה מקום לחלק ולומר, שהתם אברהם אבינו לא ידע שהם מלאכים, ולכן קיים המצוה. משא"כ באדם המכניס אורחים יודע שבאמת אינם נזקקים לאכול אצלו, אולי אינו מקיים מצוה כ"כ.

אך אי אפשר לומר כן, דאם באמת אין מקיימים בזה מצוה רק כשאין יודעים, הרי זוהי בקשת ירמיה במסכת בבא בתרא (דף ט ע"ב) 'רבש"ע, אפילו בשעה שכופין את יצחק, ומבקשין לעשות צדקה לפניך, הכשילם בבני אדם שאינם מהוגנין, כדי שלא יקבלו עליהם שכר'. וא"כ קשה לומר שהקב"ה הכשיל את אברהם במלאכים, שלגבי מצוות הכנסת אורחים, הם נחשבים 'אינם מהוגנים' לפי שאינם צריכים לאכול, ומשמע שגם כהא גוונא נחשב כמצוות הכנסת אורחים.

אלא שאין ראייה אלא במקום שהמארח מתכוון למצוה, אבל במקום שלאורחים יש מקום לאכול, והמארח אינו מוסיף אלא בשביל שנהנה לסעוד עם עוד אנשים, כגון קרובים שרוצים לעשות 'שבת אחים גם יחד', מסתבר שאינם מקיימים בזה מצוות הכנסת אורחים.

וראה מה שהרחבנו בזה בקובץ 'ווי העמודים וחשוקיהם' (שם), ולמעשה סימנו שיש אנשים שיש להם אפשרות לאכול בביתם, אך כשמזמינים אותם הרי שעושים עמם חסד אמיתי שמרגישים מכובדים ומרגישים רצויים, ואם יאכלו לבדם בבית ירגישו צער וכיו"ב, ובוה ודאי שמקיימים בהם מצוות הכנסת אורחים [ואם אין לו כלל מה לאכול, מקיים בזה מצוות צדקה לעניים, יעו"ש בגליוני הש"ס עמ"ס שבת (דף קכו ע"א) מש"כ בשם מנהגי מהרי"ל].

וַתֵּבֶט אִשְׁתּוֹ וַתֹּאמֶר וַיִּתֵּן יְצִיב מִלֶּח (יט, כו). ופירש רש"י, במלח חטאה, ובמלח לקתה, אמר לה תני מעט מלח לאורחים הללו, אמרה לו אף המנהג הרע הזה אתה בא להנהיג במקום הזה, עכ"ל. וצ"ב הרי האורחים קיבלו מצות וכו', ורק למלח היא התנגדה, וכי בגלל כך מגיע לה עונש מוות.

ואמנם מצונו במסכת קידושין (דף לא ע"א), תני אבימי בריה דרבי אבהו: יש מאכיל לאביו פסיוני וטורדו מן העולם, ופרש"י שנגעשו עליו שמראה לו צרות עין על סעודתו. הרי שהנותן לאביו בצרות עין רואים שנגעשו על זה. אולם כאן, לא מצונו שאשת לוט נתנה מאכל 'טפל' ובצרות עין.

והנה בפסיקתא זוטרותא (פ' וירא, ג ט) איתא: 'ומצות אפה, באברהם כתיב ועשי עוגות, וכאן ומצות אפה, אשתו של לוט אפילו מלח לא הביאה לפניה, ולפיכך נהיית נציב מלח', יעו"ש. ומשמע שאשתו של לוט לא היתה שותפה לסעודה כלל, ואפילו את המלח שביקש ממנה להביא לא הסכימה, ולכן היה מגיע לה עונש, וכן מבואר בכלי יקר (לעיל יח, ו) שאשת לוט לא היתה שלימה במידת הצדקה שנמשלה למלח, יעו"ש.

ובחשוקי חמד עמ"ס מנחות (דף יח ע"א) הוספת בזה, על פי מה שנאמר בספר החינוך (מצוה קיט) לגבי מצות מליחת הקרבן, שהמלח מקיים כל דבר, ומציל על ההפסד והריקבון, ובמעשה הקרבן ינצל האדם מההפסד ותשמר נפשו ותשאר קיימת לעד, ע"ש.

עיצו עצה ותופר: עצרת 'עקת התורה' נגד גזירת הגיוס, במחיצת מרן רבינו שליט"א

- לאחר מנוחה קצרה מיד שקע בתלמודו בעומק העיון, כאשר במשך הבוקר מצטרפים נכדיו ותלמידיו לסדר לימוד סוער במיוחד. לקראת הצהריים, נכנסו ובאו לחדרו של רבינו רבנים וראשי ישיבות רבים, שהתארחו אף הם במלון, וניצלו את ההזדמנות להיכנס לעצה וברכה מרבינו הגדול שליט"א. כאשר בין לבין השיב רבינו על שאלות רבות שהופנו אליו מרחבי העולם, וכן על סדרת שאלות שהגיעה מלונדון הרחוקה, מהגרא"ד הלוי דונר שליט"א, ועוד. בין הנכנסים, היה אחיינו של רבינו, הגאון הגדול רבי **שרגא שטינמן** שליט"א, אשר שוחח והתייעץ עם רבינו דקות ארוכות בענייני השעה, ולאחר מכן אף התברך מרבינו בחמימות.

- לאחר מכן יצא רבינו מחוץ לחדרו, לתפילת מנחה יחד עם מרן ראש הישיבה הגרמ"ה הירש שליט"א והגר"ש שטינמן שליט"א, יחד עם כל קהל המלווים. מיד לאחר תפילת מנחה, הורה רבינו לש"ץ לומר כמה פרקי תהילים, לישועת הכלל והפרט, כאשר לאחר מכן שוחח עם מרן הגרמ"ה שליט"א על הקידוש שם שמים הגדול שיש בעצרת מיוחדת זו. [לרבים השואלים, מדוע התפלל רבינו תפילת מנחה לפני העצרת, והרי בגליון 'דברי חמד' (פ') לך לך תשפ"ו) הובא מה שפסק כי מעלת '**ברוך עם הדרת מלך**' עדיף מזריזין מקדימין, באופן שבלאו הכי מתעתד לילך למקום ריבוי העם. ביאר רבינו את טעם הנהגתו, היות וחשש שמא בעת העצרת עצמה יהיו טירדות ומניעות (ובפרט ע"ג בנות הרבנים) שלא יוכל לכוין כדבעי בשמו"ע, על כן באופן זה בודאי עדיף להתפלל לפני כן ברוגע ובשלווה, באופן שיוכל לכוין כדבעי, כי עיקר התפילה היא הכוונה, כידוע].

- בשעה 14:30 ירד רבינו במלוא הדרו לבית העצרת, שם ישבו מרן ורבן גדולי ישראל שליט"א, ביניהם: מרן ראש הישיבה הגרמ"ה **ד' פוברסקי** שליט"א, מרן ראש הישיבה הגרמ"ה הירש שליט"א, מרן הגר"צ **ד' רבקה** שליט"א, מרן הגר"י **אזרחי** שליט"א, והגאונים הגדולים: רבי **יוהנע אייכנשטיין** שליט"א, רבי **דוד כהן** שליט"א, רבי **חיים פיינשטיין** שליט"א, רבי **ישראל בונים שרייבר** שליט"א, רבי **חיים פרץ ברמן** שליט"א, רבי **איתמר גרבוז** שליט"א, רבי **יוסף אפרתי** שליט"א, כ"ק האדמו"ר **מקדעטשניץ** שליט"א, כ"ק האדמו"ר **ממוד"ץ** שליט"א, ועוד...

מיד בתחילת העצרת, כשישב רבינו על בימת-הכבוד מול המוני בית ישראל, פנה הגאון הגדול רבי **שרגא שטינמן** שליט"א לרבינו ושאלו האם ניתן לברך ברכת 'חכם הדינים', רבינו השיב לו כי יש להמתין לשמוע את הנתונים ממארגני העצרת, כמה משתתפים בעצרת ע"פ ההערכות. למעשה לקראת סוף העצרת, אמר רבינו כי חושש הוא לברך, מאחר והנתונים לא היו ברורים דיו כמה משתתפים יש בעצרת (גם ע"פ אומדנא הדבר לא היה ברור), ובפרט כששמע שדעתו של רשכבה"ג מרן ראש הישיבה הגרמ"ה **לנדו** שליט"א היתה שלא לברך מספק, לכן לא בירך רבינו בפועל.

- במהלך עצרת התפילה עצמה, היה ניכר על רבינו ההתרגשות הגדולה, ופעמים רבות הוזיל דמעות מליבו הטהור בעת ששפך צקון ליבו לאבינו שבשמים, שיחוס וירחם על בני התורה, שיוכלו להמשיך לשקוד בתורה הקדושה, ללא שום הפרעות ח"ו. לאחר מכן כשיצא רבינו מהעצרת, ניגש שלוחא דרבנן חה"כ הרב **משה גפני** להתברך מרבינו, שאמר לו 'שתמשיכו, וויטער, להגדיל תורה ולהאדירה'.

כששמע רבינו על הטרגדיה בפטירת הבחור בסוף העצרת, הצטער רבינו צער רב, ובהגיעו לחדר לאחר סיום העצרת, פרץ בבכי מר. וגם לאחר ששמע כי הבחור שלח יד בנפשו, הצטער רבינו צער רב, ובפרט כששמע כי חבריו כתבו מכתב נורא מתוך שברון לב בו כתבו כי הם פגעו בו והעליבוהו לפני ימים ספורים, רבינו הגיב בצער ואמר '**חיים ומוות ביד הלשון!**' לאחר מכן פנה רבינו לחדרו והמשיך בלימודו, ולאחר מכן בהגיע זמן מעריב התפלל מעריב בביהכ"נ של המלון, ומיד לאחר מכן נכנס לרכבו, כאשר בדרך חזור התבטא באזני מקורביו '**היה ביושלים מעמד קידוש שם שמים נפלא מאד**', ולאחר מכן במשך דקות ארוכות שר רבינו לעצמו ברכה את הניגון על הפסוק '**עצו עצה ותופר, דברו דבר ולא יקום, כי עצמו א-ל**', כאשר ביקש ממלווי הצטרף לשירת-התפילה שבקעה מעומקא דליבא, ופתחה שערי שמים. מיד לאחר מכן שב למעונו להמשך הרבצת התורה וקבלת הקהל, ועניית התשובות בהכלה לרבבות אלפי ישראל.

מדוע לא רצה רבינו בתחילה להיכנס לחדר המפואר בבית המלון? | מדוע התפלל רבינו תפילת מנחה קודם העצרת, ולא בעצרת עצמה 'ברוך עם'? | האם בפועל בירך רבינו ברכת 'חכם הדינים'? | ומה שורר רבינו ברכב בחזור מהעצרת הגדולה? | כל סדר יומנו המלא של רבינו במלון 'ירמיהו 33', והנהגות קדשו ביום העצרת הגדולה, לפניכם:

מרן רבינו שליט"א יצא בשעות הבוקר המוקדמות מביתו ברמת אלחנן, בכדי להשתתף בעצרת הרבבות נגד גזירת הגיוס.

בדרך הלך, סיפר רבינו למקורביו, כי יום קודם לכן חתם על 'קול קורא' בו כתבו מרן ורבן גדולי ישראל שליט"א כי **על כל אחד ואחד לזעוק ולהתפלל ולבקש על הגאולה השלימה**, במעמד הנשגב הזה שבו יתקבצו מאות אלפי בני"ב בשערי עיה"ק ירושלים תובב"א, שהרי עי"ז ייפתרו בעז"ל כל הצרות כולם, ולא יצטרכו לערוך עוד עצרות תפילה וזעקה נגד כל מיני גזירות שונות ומשונות, שהם חלק מחבלי משיח.

- בין הדברים העיר רבינו בנוסח התפילה, בקדושה ותפילת שחרית בשב"ק, שאומרים 'ממקומך מלכינו תופיע ותמלוק עלינו, כי **מחכים אנחנו לך**', איך תקנו חז"ל נוסח זה לכל ישראל, הרי ישנם עשירים מופלגים ששקועים בתאוות והבלי העוה"ז, והם אינם מחכים לביאת המשיח, שהרי מדמים בעצמם כי טוב להם מצבם הנוכחי, ומעדיפים להרוויח עוד עסקה גדולה ועוד אלפי זהב וססף, ולכא' כשהם אומרים כן, הרי הם דוברי שקרים. וביאר רבינו עפ"י הרמב"ם (פ"ב מהל' גירושין ה"כ) דמי שהדין נותן שכופין אותו לגרש את אשתו, ולא רצה לגרש, ב"ד מכין אותו עד שיאמר 'רוצה אני' ויכתוב גט והגט כשר, ולכאורה הרי אוסין אותו לומר 'רוצה אני', וביאר הרמב"ם: 'אבל מי שתקפו יצרו הרע לבטל מצוה או לעשות עבירה, והוכה עד שיעשה דבר שחייב לעשותו... אין זה אנוס ממנו, אלא הוא אנס עצמו בדעתו הרעה, לפיכך זה שאינו רוצה לגרש, **מאחר והוא רוצה להיות מישאל, ורוצה לעשות כל המצוות ולהתרחק מן העבירות, ויצרו הוא שתקפו, וכיון שהוכה עד שתשש יצרו ואמר רוצה אני**, כבר גרש לרצונו, עכ"ל קדשו של הרמב"ם.

והכ"נ כל איש ישראל בתוך שורש נשמתו רוצה וחושק בביאת משיח צדקנו ולגאולה השלימה, ורק היצירה משיכה ממנו רצון זה ע"י תאוות שונות, אבל באמת בתוך תוכו שפיר קאמר 'כי מחכים אנחנו לך'.

- עוד דיבר רבינו עם מקורביו במהלך הנסיעה הלך, אודות הטענות שעולות שוב ושוב מדוע בני התורה והישיבות לא מתגייסים לצבא, והקריא רבינו את לשון הרמב"ם (פ"ג מהל' שמיטה יו"ב ה"ב): 'ולמה לא זכה לוי בנחלת ארץ ישראל ובביתוה עם אחיו, מפני שהובדל לעבוד את ה' לשרתו ולהורות דרכיו הישרים ומשפטיו הצדיקים לרבים, שנאמר וכו'... לפיכך הובדלו מדרכי העולם, לא **עורכין מלחמה כשאר ישראל** וכו', אלא הם חיל השם וכו'.' ושוב כתב הרמב"ם (ה"א): '**ולא שבט לוי בלבד, אלא כל איש ואיש מכל באי העולם, אשר נדבה רוחו אותו והבינו מדעו להיבדל לעמוד לפני ה' לשרתו ולעבודו לדעה את ה'**, והלך ישר כמו שעשהו האלוקים, ופרק מעל צווארו עול החשבונות הרבים אשר ביקשו בני האדם, הרי זה נתקדש קדש קדשים, ויהיה ה' חלקו ונחלתו לעולם ולעולמי עולמים וכו'.

וסיים רבינו ואמר: 'הרי מפורש ברמב"ם תשובה לכל הטענות, כי אנחנו, בני התורה, האברכים ובני הישיבות, כמו שבט לוי, שאינו יוצא ואינו עורך מלחמה כשאר ישראל, ואנחנו המגוינים האמיתיים!'

- סמוך לשעה 10:00 בבוקר הגיע רבינו למלון המפואר 'ירמיהו 33', שם שהו מרן ורבן גדולי ישראל שליט"א עד תחילת העצרת, ועד בכלל. מיד בכניסתו למלון, פגש את הרב לופליאנסקי שליט"א, בנו של איש החסד הרב אורי לופליאנסקי שליט"א, יו"ר ארגון יד שרה (שהמלון עומד תחת בעלותם), ובירכו בחום על הכנסת האורחים האדיבה.

רבינו נכנס לחדר שהוקצה עבורו בקומה השלישית, ומיד בכניסתו אמר בכאב לב לחתנו הגאון רבי אליעזר רוס שליט"א שהתלווה עמו למסע: '**איני יודע איך בכלל מותר לי להיות בכזה מלון מפואר, בשעה שבני ישיבות עצורים בבית הכלא כאחורני הפושעים!...**'

רק לאחר דקות ארוכות התרצה רבינו להישאר בחדרו, לאחר שהודגש בפניו את גודל התועלת בשחיה מוקדמת באיזור העצרת, בכדי למנוע פקקים ועיכובים שונים ומשונים - 'טובת הבחורים היא שהרב ישהה כאן, ויצבור כח לקראת עצרת הענק, ושהרב יוכל להתפלל ולזעוק להשי"ת שתבטל רוע הגזירה', שכנעוהו מקורביו.

אחורה נא חידה

איך יתכן שיש בביהכ"נ כהן ולוי, ומ"מ אדם אחד עולה לכל העלויות?

(התשובה לחידה, א"ה בשבוע הבא, החידה מאת ידידנו הרב ארז חזני שליט"א)

תשובה לחידה מגיליון קודם: איך יתכן שגדול העושה מעשה - פסול, ואילו קטן העושה - כשר?

תשובה. נכרי גדול הכותב גט - פסול, גם כשישראל גדול עומד על גביו, ואילו נכרי קטן הכותב גט, וגדול עומד על גביו, הגט כשר, וכמבואר ברש"י במסכת גיטין (דף כג ע"א), דעכו"ם לדעתיה דנפשיה עבד, ופירש"י דהא גדול הוא ויש בו דעת, ואע"פ שזה אמר לו כן [שיכתוב לשמו], שמא הוא גמור בלבו לשם אחר, אבל קטן אין בו דעת אלא למה שזה מצווה. ובמהר"ם ש"ק שם דייק דבנכרי קטן וישראל עומד ע"ג הגט כשר, דלא שייך לומר בו דעבדי אדעתיה דנפשיה. ועפ"י תירץ את קושיית התוס' שם דלר"י דבעי מילה לשמה, איך מתיר לעכו"ם למול, ולחנ"ל אינו קשה, דמיייר בעכו"ם קטן, וישראל עומד ע"ג, ועבדי לדעתיה דישאל. [אמנם במאירי מבואר דאף נכרי קטן, שישראל עומד ע"ג, פסול לכתוב גט, משום שלא חילקו חכמים, וראה בשו"ת אגרות משה (אה"ע ח"ב סימן כ) מה שביאר דלא ליייתי לאיחלופי בגוי גדול, וראה משי"כ בזה בחשו"ק חמד עמ"ס גיטין (שם, עמ' קסט)].

לקבלת העלון, פסקי הלכה, ועדכונים ממרן שליט"א, ניתן להרשם במייל a0527642209@gmail.com, ובפלאפון הנ"ל, או בכתובת מייל 3126877@gmail.com ובפלאפון 0533126877.

ניתן להאזין להקלטות ופסקי הלכה המתעדכנים מדי יום ממרן רבינו שליט"א, וכן שיעורי יומי בהלכות שבת ועוד, בקו 'שיח יצחק', 03-3130582 לעדכונים על חדשות ושיעורים, וכן על מיקומו של רבינו בשבת הקרובה בקו 'דברי חמד' 079-6077-468